

סבא דוד

תחילת סיפור חייו בבית מסורתי בעיירה וושולוב, פלך מינסק ברוסיה שם נולד בשבת נחמו כבן זקונים.

מלחמת העולם הראשונה קוטעת את לימודיו המסודרים ואת השכלתו וידיעותיו הרבות רוכש בלמדו את עצמו בהתמדה ובשקדנות לאורך כל שנות חייו.

שנתיים ויותר שרת דוד בצבא הפולני העצמאי לאחר מלחמת העולם השנייה, ובתום השירות בהצטיינות, חזר לעזור למשפחתו והוא חייט אומן.

הצהרת בלפור וגלי הציונות השאירו חותמם במשפחה, ודוד מקבל את ברכת ההורים להיות חלוץ ולעלות לארץ ישראל.

שמונה שנים נודד בין ההכשרות השונות, מתוכן חמש בלודג' שם הוא מנהל את המתפרה הדואגת ללבושם של חמש מאות חלוצים.

עבודתו המקצועית מעכבת את עליתו לארץ ורק איום בשביתה מביא לרגע המיוחל.

סבא נודר כי יותר לא יעבוד בחייטות ובארץ יהיה כשאר החלוצים.

ב-1938 דוד מגיע לארץ. הוא נוסע לבקר חברת הכשרה שהגיעה לפניו לאשדות, ונשאר במקום עד יום מותו. בפולקלור החלוצים היתה אימרה: "יש חופרי בורות ויש הסופרים אותם".

דוד היה בין החופרים – אלה אנשי המעשה שבלעדיהם לא היה קיים הקיבוץ, ואולי גם לא המדינה. "איש אל אשר נקראתי".

לכל מקום שנשלח על ידי מוסדות המשק הלך: עבודה בנהריים, נוטרות בשדות טירת צבי, שמונה חודשים במפעלי ים המלח, מספר חודשים עזרה בגבעת חיים, הקמת גדר גבול הצפון, סלילת כביש בכפר חורש וכביש הסרגל ובניית שדה התעופה הבריטי ברפיח במלחמת העולם השנייה, ועוד...

במשק עבד מרבית שנותיו בעבודות חקלאיות: חצרן, אורוותן האחראי על הפרדות והסוסים (על כך, ועד כמה היה טוב שמענו בכנס הבנים במאי השנה מבני המשק

הגדולים אותם הדריך בטיפול בבהמות), פלאח ורועה צאן עד חיסול העדר באשדות ואחר כך רפתן. כך ארבעים שנה.

בגיל 78 עבר לעבודה חלקית בלוג וכשמלאו לו 90 יצא סוף סוף לפנסיה מלאה והקדיש את זמנו לטיפול בסבתא שרה ולתחביביו – נכדים, קריאה ופתרון תשבצים.

דוד שהיה איכפתניק גמור וחסר תקנה, לא חוסך בהערות כאשר חש שיש אי צדק או טיפול לקוי בבהמה או בחבר וזלזול ברשות הכלל.

דוד חובב הטיולים וידיעת הארץ שחרש את ארצנו לאורכה ורוחבה, ועל כל מקום ואתר הוא שופע ידיעות וסיפורים ונכונות להעביר לכל החפץ ובמיוחד לנכדים.

מאז ששרה ודוד הפכו לסבתא וסבא – כך אני מכנה אותם מתוך כבוד למעמד – נעים להם ונעים לי.

עם ילדיו יכול היה להתווכח ולפעמים גם לכעוס, אך על הנכדים השפיע רק טוב, ולמענם הוא מוכן הכל. סבא "משוגע" על נכדיו והם מחזירים לו אהבה.

עם נכדו הבכור הוא נוסע בשדות על טרקטור, את נכדתו הקטנה, והוא כבר למעלה מ-80, מרכיב על כתפיו, וכך מסתובבים בחוצות ושניהם חוזרים מאושרים.

זכה סבא בערוב ימיו להשתתף בחתונות שנים מנכדיו והאושר שהיה על פניו גדול ורב.

המעבר לדירה הסעודית ואחר כך לבית אחדות לא עבר בקלות. סבא, שכל חייו היה בריא ורק שמע על כך שיש רופאים, מתחיל להכירם מקרוב. בהתחלה עקב הטיפול בסבתא ואחר כך, במיוחד בשנתיים האחרונות כשגם הוא עצמו נזקק לעזרתם.

המשך בעמוד הבא...

סבא דוד - המשך

יותר מכל הכעיס את סבא דוד הצורך להיות תלוי בעזרת אחרים. הוא שהיה רגיל כל חייו לטפל בבעלי חיים ואנשים, נזקק עכשיו שאחרים יטפלו בו.

קשה לו להשלים עם חוסר האונים ובמיוחד לראות את סבלה של סבתא, אשתו מזה 60 שנה, ונבצר ממנו לעזור לה.

סבא בעל הזיכרון המדהים והידע הרב, איש צנוע וענק בגוף צנום, אשר שמר על צלילות דעתו עד השעות האחרונות.

ניתנה לי הזכות בשנה האחרונה לשבת עמו, לשוחח על מה שהיה ומה שיהיה ולהקליט את זכרונותיו.

אני מודה לו על האמון שנתן בי מרגע קבלתי למשפחה, והוא לי כאב שני.

אהבנו אותך סבא דוד ואנחנו כבר מתגעגעים.

בביתנו ביגור נהוג לומר אחרי הנפטר את הקדיש הבא אשר נכתב לפני 40 שנה וכאילו לכבודך:

"יתגדל האדם השומר תוחלתו מבוקר חייו עד יומו האחרון.

אשר ליבו לא סג וישר מעשהו, ומגאולה לא נואש.

אשר בליבו סבל העולם ושמחתו, שהוא זיוו בגילוי וסיתרו.

לא תיתום עמו תקווה, ודרך ישרים לא תאבד.

יבורך יקר האדם לעד..."

חתנד אמנון